

Wyrok z dnia 20 sierpnia 1997 r.
I PKN 219/97

Wskazanie jako podstawy kasacyjnej naruszenia nie istniejących przepisów prawa materialnego uniemożliwia kontrolę kasacji w tym zakresie.

Przewodniczący Prezes SN: Jan Wasilewski, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Maria Mańkowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 1997 r. sprawy z powództwa Zdzisława B., Antoniego W., Stanisława O. i Ryszarda G. przeciwko Spółdzielni Kółek Rolniczych w K. w likwidacji o zapłatę, na skutek kasacji powodów od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 19 lutego 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 19 lutego 1997 r. zmieniony został wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Nowej Soli z dnia 8 listopada 1996 r. w ten sposób, że powództwa likwidatorów Zdzisława B., Antoniego W., Stanisława O. i Ryszarda G. o wynagrodzenie za pracę za okres od listopada 1993 r. przeciwko Spółdzielni Kółek Rolniczych w K. w likwidacji zostały w całości oddalone.

Sąd Wojewódzki, po uzupełnieniu postępowania dowodowego ustalił, że strony zawarły w dniu 29 lipca 1991 r. umowy o pracę na stanowiskach likwidatorów - na czas określony do czasu zakończenia likwidacji Spółdzielni. Sąd Wojewódzki w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 2 lutego 1993 r. [...] uchylił uchwałę Walnego Zgromadzenia członków pozwanej Spółdzielni z dnia 14 sierpnia 1992 r., którą powodowie zostali odwołani, jako likwidatorzy Spółdzielni. Stosunek pracy został jednak rozwiązany z powodami z dniem 30 września 1992 r. i po tej dacie nie doszło do restytucji stosunku pracy.

W dniu 2 października 1992 r. wszyscy powodowie otrzymali pisma Rady Nadzorczej o rozwiązaniu z nimi umowy o pracę bez wypowiedzenia i wystąpili z powództwami, ostatecznie żądając wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Postępowanie w tej sprawie zostało umorzone postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 24 października 1996 r. [...].

Sąd Wojewódzki uznał, że powodom nie przysługuje wynagrodzenie za pracę za okres od listopada 1993 r. do czerwca 1996 r., a powodowi Zdzisławowi B. - do stycznia 1995 r., gdyż podstawą tych roszczeń nie była umowa o pracę. Powodowie wykonywali czynności likwidacyjne w spornym okresie na innych zasadach niż w ramach umowy o pracę, jednakże ewentualnych roszczeń na zasadach przepisów prawa spółdzielczego, czy prawa cywilnego mogą dochodzić w drodze powództwa cywilnego.

Powyższy wyrok zaskarżyli powodowie kasacją, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 8⁷, 13¹³, 18, 80⁵ i 84 Kodeksu pracy przez

przyjęcie, że mimo wykonywania obowiązków likwidatorów nie przysługuje im wynagrodzenie oraz art. 316 § 1 KPC przez przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy stanowi dostateczną podstawę do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w Nowej Soli i oddalenia powództwa. Powodowie wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie na ich rzecz wynagrodzeń z odsetkami, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, bierze jednak z urzędu pod rozważenie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie Sąd Najwyższy nie stwierdził nieważności postępowania, zatem postępowanie kasacyjne polegało jedynie na badaniu zasadności podstaw kasacyjnych, którymi jest związany. Wskazanie przez powodów, jako podstawy kasacyjnej, nieistniejących przepisów prawa materialnego, to jest art. 8⁷, 13¹³ i 80⁵ Kodeksu pracy, uniemożliwia kontrolę sądową kasacji w tym zakresie i czyni skargę w tej części nie nadającą się do rozwinięcia postępowania kasacyjnego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 30 kwietnia 1938 r., C.III. 31/37 - Zb. O. 1938, poz. 303, postanowienie SN z dnia 6 grudnia 1996 r., II UKN 24/96 - OSNAPiUS 1997 nr 13 poz. 242).

Niezasadnie również powołano w kasacji art. 18 i 84 Kodeksu pracy, które dotyczą stosunku pracy, skoro z ustalonego przez Sąd drugiej instancji stanu faktycznego wynika, że w okresie objętym kasacją nie doszło do restytucji stosunku pracy. Sąd Najwyższy w toku postępowania kasacyjnego nie może zmieniać ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy niższej instancji, działa zatem w ramach ustalonego stanu faktycznego, stanowiącego podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia.

W kasacji powodów nie powołano przepisów prawa materialnego ani procesowego, które miały być naruszone przy ustalaniu stanu faktycznego przez Sąd Wojewódzki. Nie można więc uznać, że w sprawie doszło do naruszenia powołanego w kasacji art. 316 KPC, który w obecnym brzmieniu prawnym stanowi, że po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Sąd Wojewódzki nie naruszył tego przepisu w sytuacji, gdy wydany wyrok został oparty o stan faktyczny, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy i ustalony po uzupełnieniu przez ten Sąd postępowania dowodowego.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy uznał, że kasacja powodów nie ma usprawiedliwionych podstaw i podlega oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====